

91. Raamattuluento: Synti se on

Alkurukous:

Rakas Herrani. Tule kaikeksi tällekin luennolle ja olemme autuaat. Amen.

Mitä synti on?

Jumala loi alussa taivaan ja maan. Hän loi ihmisen omaksi kuvakseen. ”Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.” (1. Moos. 1:27). Aadam ja Eeva olivat nyt synnittömiä Jumalan kuvia.

Paikka missä he asuivat, oli nimeltään Paratiisi, Eeden.

Mutta sitten tuli synti maailmaan.

Luemme roomalaiskirjeestä: ”Yhden ainoan ihmisen teko toi maailmaan synnin ja synnin mukana kuoleman. Näin on kuolema saavuttanut kaikki ihmiset, koska kaikki ovat tehneet syntiä. Olihan synti maailmassa ennen lain antamistakin, mutta missä lakia ei ole, siellä ei synneistä pidetä kirjaa.” (Room. 5:12,13).

Synti tuli Paratiisiin kun Eeva, miehestä otettu, ei totellut Jumalan kiellon sanaa.

”Herra Jumala sanoi ihmiselle: ”Saat vapaasti syödä puutarhan kaikista puista. Vain siitä puusta, joka antaa tiedon hyvästä ja pahasta, älä syö, sillä sinä päivänä, jona siitä syöt, olet kuoleman oma.”” (1. Moos. 2:16).

Mutta kuitenkin ihminen lankesi. Kedon kavala käärme sai valheillaan Eevan lankeamaan tottelemattomuuteen. Eeva lankesi ensiksi ja sitten myös Eevan kautta Aadam. Naisesta käärme aloitti kavalan työnsä.

Käärme oli kerran muinaisuudessa langennut enkeli. Hän oli kerran kirkas kointähti. Ilmestyskirjassa sanotaan tätä langennutta persoonaa lohikäärmeesi, perkeleeksi ja saatanaksi (Ilm. 20:2).

Mutta kun synti tuli maailmaan, muuttui kaikki, myös ihminen. Kun Jumala kysyi Aadamilta: ”Kuka sinulle ilmoitti, että olet alasti? Etkö syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?” Aadam vastasi: ”Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle siitä puusta, ja minä söin.”” (1. Moos. 3:12). Aadam syytti nyt Jumalaa kaikesta tapahtuneesta. Aadamien mielestä Jumala oli antanut hänelle epäkelvon vaimon. Aadam ei enää muistanut mitä hän oli aiemmin sanonut

Jumalalle vaimostaan:” *”Tämä on nyt luu minun luistani ja liha minun lihastani; hän kutsuttakoon miehettäreksi, sillä hän on miehestä otettu.”* (1. Moos. 1. 2:23). Ei muistanut Aadam enää sitä, että Eeva oli osa häntä itseään. Synti oli turmellut ihmisen.

Ennen lankeemustaan ihmiset olivat viattomuuden tilassa. Nyt he häpesivät omaa alastomuuttaankin. *”Ja Herra Jumala teki Aadamille ja hänen vaimollensa puvut nahasta ja puki ne heidän yllensä”* (1. Moos. 3:21).

Jumalan tahdon vastustaminen, eli synti, johtaa aina myös kuolemaan. Näin synti ja sen kautta kuolema oli tullut maailmaan. Ihmisen lankeemuksen jälkeen jokainen ihminen tulee lankeamaan samasta syystä. *”Jokainen, joka tekee syntiä, syyllistyy laittomuuteen, sillä synti merkitsee Jumalan lain rikkomista”* (1. Joh. 3:5).

Syntiinlankeemuksen tähden ihmiset ajettiin pois paratiisista.

Jumalan pyhälaki on aina ehdoton. Laissa ei ole minkäänlaista armoa. Laki ja armo eivät kuulu yhteen. Tämän vuoksi Jumalan pyhä laki lisättiin Jumalan Aabrahamille antamaan lupaukseen jälkikäteen että me oppisimme tuntemaan mitä synti on. Apostoli Paavali sanoo: *”Eihän yksikään ihminen tule Jumalan edessä vanhurskaaksi lain käskyjä noudattamalla. Lain tehtävänä on opettaa tuntemaan, mitä synti on.”* (Room. 3:20). Yritys noudattaa lakia synnyttää synnintunnon. Tosin, tästä huolimatta, on niitä ihmisiä jotka katsovat kykenevänsä toteuttamaan täysin lakia. Heitä sanotaan fariseuksiksi, eli näyttelijöiksi. Heillä ei ole aitoa synnintuntoa, koska he ovat hengeltään sokeita.

Synti se on, joka meidän tulee ehdottomasti tuntea, jotta meistä tulisi Jumalan armoa tarvitsevia ihmisiä ja näin pelastuaksemme Jeesuksessa Kristuksessa. Ilman armoa ihminen kokee iankaikkiseen kuoleman ja kadotuksen.

Meille, synnin alla oleville, lain noudattaminen on täysin mahdotonta. *”...me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä:”* (Room. 3:19). *”niin kuin kirjoitettu on: ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan”* (Room. 3:10). Synti on tullut pysyvästi maailmaan.

Kun Aadam oli 130 vuoden ikäinen, hänelle syntyi poika. Aadam antoi hänelle nimeksi Seet. Hänessä ei ollut enää Jumalan kuvaa, vaan hänessä oli nyt syntiin langenneen Aadamin kuva. Jumalan kuva oli näin väistynyt ihmisestä. Koko ihmiskunta on nyt perisyntien alaisia. Me kaikki olemme syntiin langenneen Aadamin kuvia.

Kaikki kristityt eivät tätä tosiasiaa hyväksy. He olettavat että ihminen oppii tekemään syntiä vastaan vähitellen. Syntyessään hän olisi synnitön, ilman perisyntiä. Ei. Meidän ei tarvitsisi uudestisyntyä ylhäältä jos meissä ei olisi Aadamilta saatua syntiperimää. On myös ihmisiä jotka katsovan voivansa elää täysin synnitöntä elämää. He sanovat olevansa joiltakin osin toki heikkoja mutta se ei voi olla syntiä. Mutta Jumalan sana puhuu aivan toista. *”Jos väitämme, ettemme ole syntisiä, me petämme itseämme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos väitämme, ettemme ole syntiä tehneet, teemme hänestä valehtelijan eikä hänen sanansa ole meissä.”* (1. Joh. 1:8–10). *”Syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei yhden yhtäkään”* (Job 14:4). *”Kaikki ovat luopuneet ja käyneet kelvottomiksi. Ei ole ketään, joka tekee hyvää, ei ainoatakaan.”* (Room 3: 12).

Jumalan suunnitelma

Jumalalla oli jo alussa suunnitelma palauttaa ihminen takaisin yhteyteensä. Syntiinlankeemuksen jälkeen Herra Jumala sanoi käärmeelle: *”Ja minä panen vihan sinun ja naisen välille ja sinun sukusi ja hänen sukunsa välille: ihminen on iskevä sinun pääsi murskaksi, ja sinä olet iskevä häntä kantapäähän.”* (1. Moos. 3:15). Tämä tarkoitti että kerran oli tuleva ”vaimon siemen”, joka voitaisi tuon ikiaikojen käärmeen, saatanan. ”Vaimon Siemen” oli Kristus. Ristillään hän tulisi koke-

maan saatanan raivon niin että Lunastajamme kantapäät lävistettiin ristinnauloilla. Näin ristinnaulitseminen todellisuudessa toteutettiin.

Jumalan suunnitelmana oli säilyttää Kristuksen päälle kaikki meidän syntivelkamme. Hänet tuomittiin kuolemaan meidän syntiemme tähden, sillä synnin seuraus on kuolema. ”*Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme*” (Room. 6:23).

Jumala myös kirosi Poikansa ristillä, koska Jumalan sanan mukaan kirottu on jokainen joka on puuhun ripustettu (Gal. 3:13). Mutta juuri näin, Kristuksen täydellisen pelastustyön perusteella, me vältyimme kiroukselta. Mutta kirottuna ja tuomittuna Herramme kuoli, että meillä olisi rauha. Me olemme parantuneet hänen haavojensa hinnalla kuolemaan johtavasta tilastamme (Jes. 53:5). ”*Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksesi*” (1. Joh. 4:10). Meidän on vain otettava omakohtaisesti vastaan tuo suunnattoman suuri pelastus jota meille Kristuksen ristin työn tähden Jumala tarjoaa.

Mutta me tarvitsemme Jumalan pyhän lain osoittamaan että olemme läpikotaisin syntisiä. ”... *lain kautta tulee synnin tunto*” (Room. 3:20). ”*Sillä niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan*” (1. Kor. 15:22,23).

Ihmisen suurin synty on se, ettei hän usko Kristukseen. Tämän synnin näyttää todeksi Pyhä Henki. ”*Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun*” (Joh. 16:8,9). Kristuksen täytetty työ on ainutkertainen ja se riittää iankaikkisuuteen asti. Muuta uhria ei enää tarvita. Jokainen, joka panee häneen tämän toivon, pelastuu. Ihminen on siis joko siunattu Kristuksessa tai kirottu syntinsä ja epäuskonsa tähden.

Voiko ihminen voittaa synnin?

Ei voi. Tarkemmin sanoen, ei mitenkään omin voimin. Kaikki ponnistelumme ovat turhia. Vasta kun ihminen yrittää tosissaan noudattaa lakia, tämä tosiasia paremmin opitaan. Sitäkään eivät kaikki opi. He jäävät tuolloin lain kirouksen alle ja tulevat tuomituiksi. Silti yrittäjiä riittää.

Tarvitsemme uudestisyntymisen päästäksemme uuden elämän osallisuuteen. Mutta tässäkin, liian moni sielu yrittää ilman uudestisyntymistä elää kelvollista elämää tullakseen näin Jumalan hyväksymäksi. Se on mieletöntä. Kuitenkin kaikissa maailman uskonnoissa pyritään tällä tavoin kelpaamaan Jumalalle, tai sitten Allahille, tai Buddhalle, tai jollekin muulle niin sanotulle jumalalle tai uskonnolle. Maailma on täynnä näitä uskontoihmisiä. He paastoavat, kurittavat ruumistaan, antavat almuja, kaikkea he yrittävät, mutta silti heidän syntinsä pysyy. Kadotus on täynnä näitä sieluja. Synti on pettänyt heidät ja se johtaa aina ikuisen kuolemaan.

Apostoli Paavali tunsu syntikurjuuteensa ja huudahti: ”*Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?*” Mutta hän tiesi myös koko totuuden, ja siksi hän jatkaa Jumalaa kiittäen: ”*Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia.*” (Room. 7:24,25). Tai uudemman käännöksen mukaan se sanotaan: ”*Kiitos Jumalalle Herramme Jeesuksen Kristuksen tähden! Niin minun sisimpäni noudattaa Jumalan lakia, mutta turmeltunut luontoni synnin lakia.*”

Synti on niin suunnaton turmiovalta että ihminen yksinään on sen edessä täysin voimaton ja tuhoon tuomittu.

Olemmeko me siis synnin orjia?

Olemme! Olemme ensinnäkin synnin vallassa luonnollisessa tilassamme. Uskovanakin olemme itsessämme synnin orjia. ”*Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja"* (Joh. 8: 34). Ja taas joku väittää vastaan. ”*Minäkö muka olen synnin orja? En minä voi mitenkään olla orja koska olen uskovainen.*” Mutta vain Jeesus kykeni osoittamaan olevansa synnitön. Uskovallekin voi olla vastenmielistä tunnustaa syntiorjuutensa.

Mutta voimmeko me vapautua synnin orjuudesta? Jeesus jatkaa äskeistä sanaansa: ”*Mutta orja ei pysy talossa iäti; Poika pysyy iäti. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tullette todellisesti vapaiksi.*” (Joh. 8:35,36). Poika sen tekee, Jumalan Poika! Vain hänessä on vapaus, koska ”*Vapautteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkää antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.*” (Gal. 5:1). ”*Johannes sanoi: "Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"*” (Joh. 1:29). Vain hänellä on valta päästää meidät synnin alta. Ilman hänen apuaan syntimme pysyy ja ilman häntä olemme täysin synnin orjia.

Jumala ei johdata meitä synnittömyyteen. Mutta me voimme päästä vapaaksi synnin tuomasta rangaistuksesta. Jumala ei syytä meitä synneistämme jos turvaudumme hänen tahtonsa mukaiseen puhdistumiseen. Mutta siitä hän syyttää jos emme puhdistaudu hänen Poikansa veressä. Ainoa todellinen puhtaus saadaan omaksemme Jeesuksen veressä. Vain näin puhdistautuneina olemme totisesti vapaita. Paavali lainaa kuningas Daavidia sanoessaan: ”*Autuaat ne, joiden rikokset ovat anneteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitettyt! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!*” (Room. 4:7,8). Jumala ei tee meistä synnittämiä, mutta Poikansa veren tähden hän peittää syntimme. Koska taivaaseen ei pääse mitään epäpyhää eikä saastaista, Karitsan valtaistuimen edessä on yksin niitä jotka ovat täysin puhtaita ja viattomia Karitsan veren tähden. ”*Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.*” (Ilm. 7:14). Mikään oma ansiomme ei anna meille paikkaa taivaassa. Vain yksin Kristuksen veren voima sen tekee. Vain näin saavutamme puhtaan pyhityksen. ”*Kaikki syntimme sinä heität meren syvyyteen*” (Miika 7:19). ”*Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme*” (Ps. 103:12). Eli, ne on annettu anteeksi, niitä ei katsota viaksi, ne on peitetty ja pyyhitty pois, eikä niitä enää lueta (Room. 4:7 KR 38/92).

Mutta onko meidän siis yhä tehtävä syntiä?

Jos emme voi itse synnillemme mitään, onko vain jäätävä synnin valtaan? Kysytään asiaa apostoli Paavalilta. ”*Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, että armo suureksi tulisi? Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?*” (Room. 6:1,2). Mitä tämä tarkoittaa?

Meidän, jotka haluamme tulla pelastetuiksi, on opittava muutama elintärkeä asia.

Ensinnäkin:

Me olemme kuolleet pois turmeltuneen luontomme ja samalla synnin vallasta kun kuolimme yhdessä Kristuksen kanssa hänen ristillään. Paavali sanoo edellisessä sen että olemme kasteen kautta kuolleet pois synnistä. Syntiruumis on ristiinnaulittu ja haudattu yhdessä ristiinnaulitun Herramme kanssa. Tämä on tosiasia, joka on aina voimassa vaikka kilvoittelumme kestäisi kuolemaan asti. Se on koko elämämme ajan uskolla omistettava. Tätä sanaa tulee jatkuvasti saarnata.

Toiseksi:

Kun uskomme Kristukseen, tulemme osalliseksi samasta ylösnousemusvoimasta jolla myös haudattu Vapahtajamme herätettiin kuolleista. Tämä suunnaton ylösnousemusvoima on meissä jotka uskomme. Nämä kaksi tosiasiaa tuovat meille pelastuksemme perustuksen, sillä kasteemme ja uskomme kautta Kristus on meidän vanhurskaudemme ja pyhityksemme. Tähän tarvitaan ennen kaikkea uskoa, sillä ilman uskoa on mahdoton olla Jumalalle otollinen. Näihin totuuksiin ei voi eikä saa lisätä mitään. Jos yritämme kasteemme ja uskomme lisäksi täyttää myös lain vaatimukset, turhenamme edelliset. Tällöin olemme tulleet yhtä älyttömiksi kuin Paavalin ajan galatalaiset. ”*Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmiin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna? Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta? Niinkö älyttömiä olette? Te aloititte Hengessä, lihassako nyt lopetatte?*” (Gal. 3:1-3). Ketkä näin tekevät? Eikö moni uskovakin? Eikö juuri tämän vuoksi moni ole kuin kuoleman kidas-sa? ”*Minä en tee tyhjäksi Jumalan armoa; jos näet vanhurskaus saadaan lakia noudattamalla, silloin Kristus on kuollut turhaan*” (Gal. 2:21). Uskova vaeltaa Hengessä kun hän on rakentanut kaiken Kristuksen vanhurskauden ja pyhyden varaan.

Tärkeimmät tosiasiat on sanottu tässä seuraavassa Paavalin käyttämässä virkkeessä. ”*Kasteessa teidät yhdessä hänen kanssaan haudattiin ja herätettiin eloon, kun uskoitte Jumalaan, joka voimallaan herätti Kristuksen kuolleista.*” (Kol. 2:12 KR92). Vanhempi käännös sanoo asian niin monimutkaisesti että se ei oikein tahdo aueta tavalliselle kuolevaiselle.

Ehkä myös osin edellisen käännöksen vuoksi ollaan tässä kohden pahoin eksyksissä. Järkyttävän usein uskotaan, että pelkkä kastetoimitus antaa jo kastetulle täyden pelastuksen. Kun on kastettu, päästään taivaaseen? Niinköhän? Kuitenkin vainaja saatetaan siunata haudanlepoon ja uskoa hänen olevan nyt taivaassa sillä olihan hän kasteessa uudestisyntynyt ja tullut samalla kertaa uskoon. Tämä näin karkea oppi on hyvin yleistä suurissa kirkkokunnissamme ja herätysliikkeissämme. Miljoonat ihmiset petetään. Kristillisyyden harjoitus jää tässä tapauksessa vain muotomenoksi, kun ei tunneta uskon salaisuutta.

Me olemme kyllä pyhät kun saimme kasteemme lisäksi kalliin uskon. Usko näet yksin uudestisyntyyttä ja vanhurskauttaa ihmisen. Tai vastaavasti jos uskoon tullut on kastettu Kristukseen, hän pelastuu.

Kasteensa ja uskonsa perusteella ihminen on pyhä. Näin hänet on erotettu maailmasta Jumalalle. Lain ja synnin tuomiovalta on poissa.

Mutta vaelluksemme ei ole aina pyhää, eikä Jumalan lapselle sopivaa. Uskoon tultuamme, eli vanhurskautumisessamme, me tulimme kyllä osallisiksi Kristuksen ansaitsemasta pelastuksesta. Meistä tuli Jumalan pyhiä. Mutta Jumala tahtoo että myös vaelluksemme olisi pyhää. Tässä on kyse pyhitymisestäämme. Pyhän tulee olla pyhä myös vaelluksensa osalta. Niinpä ”*Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa;*” (Hepr. 12:14). ”*Mutta nyt, kun olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelijoiksi tulleet, on teidän hedelmänne pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä.*” (Room. 6:22).

Meidät on kutsuttu synnistä vapautettuina pyhään elämään. Perustana on Kristuksen ristinkuolema. Kun nämä totuudet saavat meissä sijaa ja opimme luottamaan evankeliumiin, ilosanomaan Kristuksesta Jeesuksesta, armo ja rauha lisääntyvät meissä. Tällöin myös Jumalan tahdon mukainen elämä tulee meissä mahdolliseksi ja siihen tulee myös sisäinen halu. Pelko ja orjuuden henki väistyy. Ja juuri tämä voi olla vaikeaa meille synnin orjille. Mutta siksi näistä pelastuksen perusteista on pidettävä koko ajan kiinni ja niitä on toistuvasti opetettava.

On opittava myös valvomaan tilaansa. Perille päästään synnistä lopullisesti vapautettuina vain jos jaksamme kilvoitella loppuun asti. Emme saa luopua meille hankitusta taivaan tiestä. ”*Sillä siksi me vaivaa näemme ja kilvoittelemme, että olemme panneet toivomme elävään Jumalaan, joka on kaikkien ihmisten vapahtaja, varsinkin uskovien. Tätä käske ja opeta.*” (1. Tim. 4:10,11). ”*Ja te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden; mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu*” (Mark. 13:13).

Joka-aikaisessa uskonkilvoituksessamme meidän tulee alati kuolla pois synneistämme ja pukeutua Kristuksen vanhurskauden vaatteisiin pitäen näin häävaattemme puhtaina ja valkaistuina Karitsan veressä.

Mutta entäpä jos nämä uskon totuudet eivät tunnu sisimmässä miltään? Jos ei ole jotakin ihmeellistä tuntemusta, saatamme alkaa epäillä. Mutta eihän pelastuksemme voi perustua ailahteleville kokemuksillemme vaan yksin Jumalan kirjoitetun sanan totuuksille! Synti se on joka saa meidät epäilemään evankeliumin lujaa perustusta.

Kuitenkin se voima joka meissä vaikuttaa, on maailman suurin voima. Vaikka laskettaisiin yhteen kaikki maailman eri voimat, ne eivät voisi tehdä kenestäkään Jumalan lasta. Mutta tämä suunnaton voima asuu saviastioissa että nähtäisiin voiman tulevan Jumalasta, eikä meistä. Ylösnousemusvoima, Pyhän Hengen voima, se on ristin sanan voima, voi yksin viedä meidät iankaikkiseen elämään. Siksi on kirjoitettu: ”*vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa*” (Ef. 6:10). ”*Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen*” (2. Tim. 1:7).

Jumalan sana tarjoaa matkallemme kaksi erilasta tietä. Toinen ei vie perille, toinen vie. Ensiksikin on tarjolla tuo lain tie ja toiseksi evankeliumin, eli armon tie. Ihminen valitsee luontonsa mukaisesti - ainakin aluksi - oman suorituksensa laintien. Syntinen luontomme tekee kuitenkin lain tottelemisen mahdottomaksi. Synti se on joka estää luottamasta Kristukseen. Synti on tehnyt meistä suorituskeskeisiä. Lain tottelemisen yritystie johtaa kuitenkin kiroukseen ja kuolemaan. Tuo tie vei erämaassa israelilaiset tuhoon. He kaatuivat ja maatuivat Jumalan vihan alle. He kuolivat koska he eksyivät sydämessään, eivätkä kyenneet näin sisäistämään uskon tietä. He kompastuivat eivätkä luvattua saavuttaneet.

Herra armahtakoon, ettei kenellekään uudenliiton uskovalle kävisi näin. Silti on käsittämätöntä kuinka harvoin opetetaan aidosti uskon ja armon tietä. Kyllä sellaisista asioista toki saarnataan, mutta opettajakaan ei aina tunne armon tietä. Pelkkien opillisten tietojen perusteella siitä silloin puhutaan. Eipä ihme että kirkot ja kokoushuoneet ovat Hengen tulen, hänen tuomansa elämän ja voiman puuttuessa usein tyhjiään.

Suoritusten täytenä vastakohtana on armon ja Hengen tie. Tuon hengen Jeesus Kristus lähetti vaeltaaksemme hänen johdatuksessaan ja voimassaan. Kuinka onnellinen ja autuas on se ihminen joka löytää Armon Hengen voimaksi elämäänsä. Niinpä: *"...antakaa Hengen ohjata elämäännne, niin ette toteuta lihanne, oman itsekkään luontonne haluja ...jos Henki johtaa teitä, ette ole lain alaisia."* (Gal. 5:16,18).

Kristus ja laki eivät sovellu yhteen. Henki ja teot eivät sovi yhteen. Missä Henki hallitsee, siellä lainkäskyt on mitätöity. Laki on kyllä hyvä silloin kun se on saanut paljastaa synnin. Mutta lakia ei ole pantu vanhurskaalle. Laki on vain Kristukseen asti. Uskon tultua emme ole enää lain alaisia. Laki ei koske uskovaa niin kauan kun hän elää Hengen johdatuksessa. Myös Henki ja veri kuuluvat yhteen, Henki, vesi ja veri.

Epäusko, suurin synneistä, estää kerskaamasta ja riemuitsemasta Herrasta ja hänen tuomastaan pelastuksesta. Kaiken muun voi Kristuksen veri puhdistaa mutta epäuskoon jäänyt hukkuu syn-teihinsä.

Mutta pari sanaa sinulle joka et ole varma siitä oletko Herran oma. Avaa lukittu sydämesi hänelle, Jeesukselle Kristukselle. Hän tulee luoksesi kuin aamurusko ja muuttaa yösi päivännäöksi. Hän kuulee pyyntösi. Jeesus sanoo: *"Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani"* (Joh. 7:17).

Vielä muutama kehotuksen ja rohkaisun sana sinulle ystävä:

On aina muistettava valvoa. Ainainen kiire, tämän maailman murheet, moninaiset harrastukset ja touhut, rukoilemattomuus, ja välinpitämättömyys omasta tilasta, voi aikaan saada sen, että sielu jää taipaleelle. *"Olkaamme siis varuillamme. Jumalan lupaus, että pääsemme hänen lepopaikkaansa, on vielä täyttymättä, eikä yksikään teistä saa jäädä taipaleelle... Rohkaiskaa toinen toistanne joka päivä, niin kauan kuin tuo sana "tänä päivänä" on voimassa, ettei kukaan teistä lankeaisi synnin viettelyksiin ja paatuisi"* (Hepr. 4:1; 3:13) *"Olkaa kestäväiset rukouksessa ja siinä kiittäen valvo-kaa"* (Kol. 4:2). *"...Ellette usko, te ette kestä."* (Jes: 7:9).

Herra antakoon sinulle voimaa matkallasi kohti uutta paratiisia! Siellä ei ole enää syntiä. Matka on tosin raskas ja vaikea. Siihen voi kuulua vaivaa ja ahdistustakin. Tie on kaita ja harvat ovat ne jotka sen löytävät. Silti se tie on maailman ihanin tie. Jos tulit tielle, olet jo nyt autuas. Älä katsele niinkään itseäsi ja mahdollisuuksiasi, katso ihmeellistä Jeesusta, Jumalan Poikaa. Hän on kaikki. Pysy hänessä, uskon alkajassa ja täyttäjässä. Hän pysyy kyllä sinussa. Koskaan hän ei sinua jätä. Herra rakastaa sinua iankaikkisella rakkaudellaan.

Aamen!